

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 181/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 86/2017 a jeho uznesením z 8. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou Bardač s. r. o., Lovinského 22, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Róbert Bardač, PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 86/2017 a jeho uznesením sp. zn. 3 Cdo 86/2017 z 8. júna 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 7 C 227/2014-112 zo 14. januára 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal proti Slovenskej republike, konajúcej prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, náhrady škody, ktorá mu vznikla uhradením exekučne vymáhanej pohľadávky oprávneného v exekučnom konaní vedenom proti sťažovateľovi na základe exekučného titulu (rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 2/2005-83 zo 17. marca 2008). Podľa sťažovateľa exekučný titul v predmetnom exekučnom konaní nemohol byť právoplatný ani vykonateľný v dôsledku nesprávneho uplatnenia fikcie doručenia podľa § 48 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) okresným súdom pri jeho doručovaní sťažovateľovi ako žalovanému. Okresný súd sa s dôvodmi žaloby nestotožnil a nezistil vady v doručovaní exekučného titulu sťažovateľovi, ktoré by spôsobovali, že tento nenadobudol právoplatnosť a nestal sa vykonateľným, a tým nebol spôsobilým exekučným titulom.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) svojím rozsudkom sp. zn. 6 Co 340/2016 z 24. októbra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) na odvolanie sťažovateľa potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny.

4. Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol. Prípustnosť dovolania, ako to vyplýva zo sťažnosti a jej príloh a ako to zhrnul aj najvyšší súd v napadnutom uznesení, vyvodzoval sťažovateľ ako žalobca *«z § 420 písm. f/ CSP, ako aj z § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP. Namietanú procesnú vadu zmätočnosti videl v nedostatkoch odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý je podľa jeho názoru „arbitrárny pre nedostatok dôvodov“.* V konaní na súde prvej inštancie neustále poukazoval na to, že označený rozsudok -

vzhľadom na závalu v doručovaní - nikdy nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Už v čase doručovania označeného rozsudku na adresu jeho miesta podnikania bola súdu známa „iná adresa“, na ktorú mu mala byť zásielka doručovaná, ak mali nastať účinky doručenia. S podstatou tejto jeho základnej námietky sa ale prvoinštančný a odvolací súd nevyrovnali. Podľa presvedčenia žalobcu je dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP daný nesprávnosťou právneho názoru odvolacieho súdu, podľa ktorého pre uplatnenie fikcie v zmysle ustanovenia § 48 ods. 3 O.s.p. sa pri neúspešnom pokuse o doručenie fyzickej osobe - podnikateľovi nevyžaduje doručovanie na adresu miesta bydliska, ktoré je súdu známe. Z týchto dôvodov žalobca žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť, jeho žalobe vyhovieť a priznať mu náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania.».

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľa a s poukazom na rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 2/2017 o neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania a s poukazom na svoju viazanosť závermi tohto rozhodnutia v zmysle § 48 ods. 3 prvej vety Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) sa zaoberal skúmaním prípustnosti dovolania len podľa § 420 písm. f) CSP, t. j. skúmaním existencie procesnej vady, ktorá podľa sťažovateľa mala spočívať v nedostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu. Ďalším sťažovateľom označeným dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP sa najvyšší súd nezaoberal, pričom existenciu sťažovateľom namietanej procesnej vady spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu nezistil, a preto dovolanie ako neprípustné odmietol.

6. Sťažovateľ vo svojej sťažnostnej argumentácii namieta nesprávne závery najvyššieho súdu v otázke danosti, resp. absencie procesnej vady podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu. Zdôraznil, že ak krajský súd v dovolaní napadnutom rozsudku nedal odpoveď na v odvolaní namietanú neaplikovateľnosť § 48 ods. 3 OSP o fikcii doručenia súdneho rozhodnutia (jednak z dôvodu, že súdu bola známa aj iná adresa sťažovateľa ako adresa jeho podnikania, na ktorú bola súdna zásielka doručovaná, ako aj z dôvodu nesprávneho postupu pošty pri

doručovaní), tak nedal v odôvodnení svojho rozsudku odpoveď na podstatnú odvolaciu námietku sťažovateľa, v dôsledku čoho je jeho rozsudok nedostatočne odôvodneným a zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Opačný záver najvyššieho súdu o dostatočnosti odôvodnenia rozsudku krajského súdu preto považuje sťažovateľ za neodôvodnený a arbitrárny. Sťažovateľ arbitrárnosť uznesenia najvyššieho súdu vidí aj v tom, že najvyšší súd (spravujúc sa závermi veľkého senátu občianskoprávneho kolégia sp. zn. 1 VCdo 2/2017 o neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania) sa nezaoberal ním uplatneným dôvodom prípustnosti a súčasne dôvodnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP, teda správnosťou samotných právnych záverov krajského súdu v podstatnej otázke sporu, a to záverov o aplikovateľnosti § 48 ods. 3 OSP. Zároveň podľa sťažovateľa arbitrárnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu spočíva aj v tom, že najvyšší súd meritórne nerozhodoval o dôvodnosti dovolania, ale len o jeho prípustnosti.

7. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie ním označených základných a iných práv (základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní a jeho napadnutým uznesením o odmietnutí dovolania, zruší napadnuté uznesenie a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prizná sťažovateľovi náhradu trov konania.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania musí sťažovateľ pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

11. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

12. Sťažovateľ v zastúpení advokátskou kanceláriou Bardáč s. r. o., Lovinského 22, Bratislava, za ktorú koná konateľ a advokát Mgr. Róbert Bardáč, doručil 31. augusta 2017 ústavnému súdu sťažnosť, ku ktorej bolo pripojené zástupcovi udelené splnomocnenie. Právny zástupca sťažovateľa 5. januára 2018 oznámil ústavnému súdu ukončenie zastupovania sťažovateľa. Ústavný súd preto listom z 18. apríla 2018 vyzval sťažovateľa na

splnenie všetkých zákonných náležitostí sťažnosti vyplývajúcich z ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde do troch dní od doručenia výzvy. Zásielka bola ústavnému súdu vrátená s tým, že sťažovateľ ju v odbernej lehote neprevzal. Písomnosť sa považuje dňom vrátenia nedoručenej zásielky za doručeníu, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie.

13. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ na výzvu ústavného súdu v stanovenej lehote a ani do predbežného prejednanja jeho sťažnosti nereagoval a od podania sťažnosti 31. augusta 2017 sa o konanie pred ústavným súdom nezaujímal, a to ani po ukončení svojho právneho zastupovania, v dôsledku čoho zostal neodstránený jeden podstatný nedostatok náležitostí jeho sťažnosti, a to nepredloženie splnomocnenia na zastupovanie advokátom, teda nesplnenie podmienky povinného právneho zastúpenia.

14. Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, ktoré zakladajú dôvod na jej odmietnutie už len z tohto dôvodu.

15. Ústavný súd preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol a vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018